

El mas Pi de Verges, bressol de

SALVADOR VEGA > Text

EDUARD PUNSET > Fotografia

El mas Pi és a tocar de la cruïlla de les quatre carreteres de Verges, ben bé a peu de carretera. La masia, actualment reconvertida en restaurant, data del segle XVII i conserva encara els trets essencials de l'estructura típica d'un mas català d'aquella època. Diríem que és una arquitectura «de llibre»: àmplia façana amb porta adovellada al bell mig; teulada de doble vessant, que s'allargassa per una banda; entrada espaiosa, als costats de la qual hi solia haver les corts i altres dependències, com la cuina

i el celler; pou interior, que garantia el subministrament d'aigua a persones i animals; escala lateral que dóna accés al primer pis, presidit per la sala, la gran estança central al voltant de la qual es disposen les habitacions; i golfes espaioses, que en el seu moment devien servir per guardar-hi la collita i totes les andròmines que es van acumulant amb el pas del temps.

Cap a final del segle XIX, segurament aprofitant la construcció de la nova carretera de Corçà a Figueres (avui en lamentable procés de *variantització*), aquest mas va perdre la seva vocació pagesa i es va passar al sector de l'hostaleria. L'artífex del canvi va ser en Benet Bartrina, que hi va obrir una fonda que de seguida es convertí en un referent imprescindible per a la munió de viatjants, negociants i passavolants de tota mena que venien a fer negocis per la contrada. El mas Pi era una fonda de les

L'estaca

d'abans, de les que tenien aquell caliu casolà que impedeix que els estadants siguin simplement clients. Els més habituals hi trobaven gairebé una extensió de la pròpia família i compartien les seves alegries i neguits amb els hostalers.

La néta d'en Benet, la Quimeta, es va casar amb l'Emili Poch, un prestigiós músic de La Principal de la Bisbal. Del matrimoni en van néixer dos fills: l'Enric i la Conxa. A principi dels anys seixanta la Conxa era una joveneta molt bufona i inquieta que assistia regularment a classes de piano a ca la senyora Montserrat Puigdemont –perquè, és clar, el pare la volia encaminar pel camí de la música– i allà coincidí amb en Lluís, el fill petit del senyor Llach, el metge del poble. El cas és que tot sovint la Conxa, com que aleshores no tenia piano, anava a practicar les lliçons de la senyora Montserrat amb el piano d'en Lluís, fins

que va venir el dia que li van comprar un piano que, ves per on, sonava força millor que el de cal metge. A partir d'aleshores era en Lluís qui s'escapava sempre que podia cap al mas Pi per tocar el piano. S'hi passava hores, moltes vegades en soledat i a les fosques, deixant-se anar amb tota llibertat, com si busqués el camí adequat per expressar les inquietuds que li bullien a l'ànima. Diuen que va ser aquí i així com van néixer els primers compassos d'aquell valset que un dia es va convertir en *L'estaca*, la mítica cançó que amb el temps ha esdevingut l'himne de la lluita per la llibertat i la democràcia.

L'estaca d'en Siset ja fa temps que va caure i és ben enterrada sota una immensa llosa de marbre. Però –i això segur que el bon Siset ho sabia prou bé– sempre hi ha estacades per tombar, i no totes són corcades.